

Arrest

nr. 241 124 van 17 september 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 februari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 maart 2020 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 14 januari 2016 een eerste aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Belgische onderdaan, in de hoedanigheid van vader van een Belgisch kind. Deze aanvraag wordt door verweerder op 13 juli 2016 geweigerd. Het hiertegen door verzoeker ingediende annulatieberoep wordt bij arrest van 12 december 2016 met nummer 179 175 verworpen.

1.2. Verzoeker dient op 9 februari 2017 een tweede aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Belgische onderdaan, in de hoedanigheid van vader van een Belgisch kind. Deze

aanvraag wordt door verweerder op 8 augustus 2017 geweigerd. Het hiertegen door verzoeker ingediende annulatieberoep wordt bij arrest van 20 augustus 2018 met nummer 207 859 verworpen.

1.3. Verzoeker dient op 16 oktober 2018 een derde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Belgische onderdaan, in de hoedanigheid van vader van een Belgisch kind. Deze aanvraag wordt door verweerder op 18 januari 2019 geweigerd.

1.4. Verzoeker dient op 14 februari 2019 een vierde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Belgische onderdaan, in de hoedanigheid van vader van een Belgisch kind. Deze aanvraag wordt door verweerder op 14 augustus 2019 geweigerd.

1.5. Verzoeker dient op 14 augustus 2019 een vijfde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Belgische onderdaan, in de hoedanigheid van vader van een Belgisch kind.

1.6. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 11 februari 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 14 februari 2020 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5ae lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.08.2019 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 43, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: ‘De minister of zijn gemachtigde de binnenkomst en het verblijf kan weigeren: (...) 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.’

Betrokkene diende een aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind zijnde A.Y. (RR. [...]). Er werd reeds een bijlage 19ter ingediend op 14.01.2016, 9.02.2017, 16.10.2018 en op 14.02.2019. Deze werden respectievelijk op 13.07.2016, 08.08.2017, 18.01.2019 en op 14.08.2019 geweigerd op basis van artikel 43 van de wet.

Betrokkene heeft een alias, zijnde R.J.. Dit werd aangetoond via de vergelijking van vingerafdrukken d.d. 11.08.2014. Betrokkene werd onder deze alias door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld voor volgende feiten:

Op 02.03.2011 (vonnis nummer 1272) werd betrokkene veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van 18 maanden en tot een geldboete van 1.000 euro (vermeerderd met 45 decimen = 5.500 euro). Betrokkene heeft toen verzet aangetekend tegen dit vonnis d.d. 26.03.2011. Het verzet werd ontvankelijk verklaard en er werd een nieuw vonnis uitgesproken met nummer 2359 op 13.04.2011. Betrokkene werd toen veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van 16 maanden en tot een geldboete van 1.000 euro (vermeerderd met 45 decimen = 5.500 euro).

Deze veroordeling was naar aanleiding van inbreuken op de drugswetgeving. De feiten werden volgens bovenvermelde vonnissen voldoende bewezen door de resultaten van het strafrechtelijk onderzoek, waaronder de vaststellingen van de verbalisanten die een verdachte transactie opmerkten waarbij betrokkene betrokken was, het aantreffen van een aanzienlijke hoeveelheid drugs in het bezit van betrokkene, belastende verklaringen van verschillende kopers en de resultaten van een telefonieonderzoek. Betrokkene gaf verder ook toe in zijn verklaringen tijdens het strafrechtelijk onderzoek drugs te verkopen in opdracht van een derde. De feiten werden ter zitting niet betwist.

Uit de aard en de ernst van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Er dient namelijk opgemerkt te worden dat ‘georganiseerde drugshandel een diffuse vorm is van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in

kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'. 'Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer).

Vandaar dat overeenkomstig artikel 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. Overeenkomstig dit artikel dient de minister of zijn gemachtigde dan rekening te houden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Gezien de reeds eerder vermelde overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van dewelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, van betrokkene hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 d.d. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Betrokkene had toentertijd rekening moeten houden, in zijn toestand van precair verblijf, wat de mogelijke consequenties zouden kunnen zijn van zijn daden, en de gevolgen die dit zou kunnen hebben op zijn toekomstig gezinsleven. Het getuigt ook van weinig verantwoordelijkheid om, rekening houdend met de reeds vermelde feiten, een kind te verwekken wetende dat zijn crimineel gedrag van enkele jaren geleden niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht.

Het staat het gezin bovendien vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de Belgische minderjarige in België verblijft met zijn moeder en betrokkene een andere verblijfsplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven, in die zin dat betrokkene mits de nodige inspanningen te leveren, zijn gezinsleven kan verderzetten: hij kan immers contact onderhouden met zijn kind via de huidige moderne communicatiemogelijkheden, alsook kan de Belgische referentiepersoon begeleid worden om zo op bezoek te gaan bij zijn vader, en betrokkene zo toch zijn vaderschap kan uitoefenen. Dit zijn slechts enkele mogelijkheden die aangewend kunnen worden om de gezinsband te onderhouden.

Wat betreft de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, kunnen we stellen dat het administratieve dossier geen elementen bevat die een terugkeer naar het land van oorsprong in de weg zou kunnen staan.

Wat de duur van zijn verblijf in België betreft, is betrokkene slechts telkenmale tot een tijdelijk verblijf toegelaten geweest door de indiening van zijn verblijfsaanvragen op basis van gezinshereniging en dit vanaf 14/01/2016. Voorheen was betrokkene reeds geruime tijd illegaal in België. Getuige daarvan zijn de vele administratieve verslagen opgesteld door de politie voor illegaal verblijf en feiten van openbare orde en de vele bevelen om het grondgebied te verlaten die in zijn dossier zijn terug te vinden.

Wat betreft de economische situatie zijn er geen aanwijzingen in het dossier dat betrokkene heden is tewerkgesteld. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene enkel vrije toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt door zijn aanvraag gezinshereniging en de afgifte van het AI en hij zodoende vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken.

Wat betreft de sociale- en culturele integratie kan worden gesteld dat deze hier niet aan de orde is gezien het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden. Ook zijn leeftijd, zijnde bijna 37 jaar, vormt hierbij geen beletsel.

Gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43 van de wet van 15.12.1980, wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen binnen de termijn van acht dagen die is vastgelegd in artikel 39/81, tweede van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"1. Gebrekkige en onzorgvuldige motivering in het licht van artikel 43 Vw.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

In casu is de aanvraag tot gezinshereniging afgewezen op basis van artikel 43 van de Vreemdelingenwet; verzoeker zou een actueel gevaar betekenen voor de openbare orde.

Verwerende partij baseert zich op een strafrechtelijke veroordeling, meer bepaald een gevangenisstraf van 16 maanden.

Deze veroordeling leidt gedaagde ertoe aan te voeren dat verzoeker een actueel risico vormt op gevaar voor de openbare orde.

Verzoeker verwijst naar een arrest nr. 175 286 in de zaak RvV 188 113 van 23 september 2016 waarin een gelijkaardige weigeringsbeslissing van DVZ vernietigd werd aangezien niet voldoende werd aangetoond dat er een actueel risico voor de openbare orde bestond op het moment van de beslissing.

De Rood wijst erop dat het vaststellen van het werkelijk en actueel karakter van een bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, in de regel vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (HvJ, Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 (zaak C-348/09)).

In casu dient de Raad na te gaan of de gemachtigde zich niet heeft beperkt tot een loutere verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling maar effectief op een zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid."

Dat inderdaad gedaagde een overweging maakt inzake de neiging om dit gedrag opnieuw te vertonen. Evenwel is deze overweging niet in overeenstemming met de realiteit, gezien verzoeker reeds jaren werkt en zich voorbeeldig gedraagt in de maatschappij.

Nu de veroordeling dateert van 2011, zijnde bijna 9 jaar geleden, blijkt uit de bestreden beslissing niet waarom verzoeker door zijn persoonlijk gedrag beschouwd wordt als een actuele werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid.

Ten overvloede dient er op gewezen te worden dat gezien in het tijdsverloop van negen jaar geen bijkomende feiten kunnen worden aangehaald die zouden wijzen op een eventuele criminele ingesteldheid van verzoeker.

Dat overduidelijk verzoeker tot op heden juist aantoonst geen neiging te hebben tot herhaling van de strafbare feiten.

Dat gedaagde overigens helemaal niets aanhaalt dat zou kunnen wijzen op recidive gevaar noch in het bijzonder noch in het algemeen.

2. Schending van het redelijkheidsbeginsel en het principe van de proportionaliteit

Relevante rechtspraak EVRM

Verzoeker verwijst naar vaste rechtspraak van het EVRM waarin wordt bepaald dat er dergelijke situaties in concreto een belangenafweging dient te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven enerzijds en de openbare orde anderzijds.

Meer in het bijzonder verwijst verzoeker allereerst naar het arrest Nunez v. Noorwegen waarin werd bepaald dat staten ertoe gehouden zijn om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

Verzoeker verwijst vervolgens naar het arrest Boulif v. Zwitserland dd. 2.8.2001 waarin het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die als leidraad dienen voor het maken van deze billijkheidsafweging. Dit zijn de volgende criteria:

- Aard en de ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- De tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- De tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien;
- De nationaliteit van de betrokkenen;
- De gezinssituatie van de verzoekende partij en, naargelang het geval; de tijdsduur van haar huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel;
- De vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het tot stand komen van de gezinsrelatie;
- De kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;
- De ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- Het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

In geval van een weigering aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 43 van de Vreemdelingenwet dient verwerende partij een belangenafweging te maken waarbij de individuele en concrete omstandigheden van de verzoekende partij en zijn gezin in overweging worden genomen.

De motivering in casu schendt zowel het motiveringsbeginsel als ook het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel en dient derhalve te worden vernietigd. Er wordt geen noemenswaardige billijkheidsafweging gemaakt; de gemachtigde van de Staatssecretaris volstaat met het vernoemen van een strafrechtelijke veroordelingen van 9 jaar geleden en van de bedreiging die 'georganiseerde drugshandel' vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Met betrekking tot de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien

De bestreden beslissing stelt dat "uit de aard en de ernst van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van de betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving".

Vervolgens wijst verwerende partij op de ernst van druggerelateerde criminaliteit en op de veroordeling van verzoeker in 2011 voor dergelijke feiten.

Dat gedaagde niet eens stelt dat verzoeker recidivegevaar vertoont.

51. Het is waar dat de verzoeker een ernstig strafbaar feit heeft begaan en dat hij is veroordeeld tot een gevangenisstraf welke hij inmiddels heeft ondergaan. Het Hof merkt verder op dat het Zurich District Court in haar vonnis van 17 mei 1995 van oordeel was dat een voorwaardelijke gevangenisstraf van 18 maanden een adequate straf was voor door verzoeker gepleegde strafbare feit. Het Hof van Beroep in Zurich legde later een onvoorwaardelijke straf op van 2 jaar. Bovendien, het strafbare feit werd begaan in 1994, de zes jaar hierna, tot aan zijn vertrek uit Zwitserland pleegde verzoeker geen enkel strafbaar feit. Voordat hij zijn gevangenisstraf onderging, volgde hij een opleiding tot bediende en werkte hij als schilder. De uitvoering van zijn gevangenisstraf was voorbeeldig, en hij werd vervroegd vrijgelaten. Vanaf mei 1999 tot zijn vertrek uit Zwitserland werkte hij als tuinman en elektricien, met de mogelijkheid om er te kunnen blijven werken.

Hoewel het strafbare feit dat de verzoeker pleegde een aanleiding zou kunnen zijn om te denken dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde, is het Hof van mening dat deze vrees verzwakt wordt door de bijzondere omstandigheden van het geval”.

In casu heeft een dergelijke belangenafweging waarbij de (actuele) omstandigheden van dit specifieke geval in aanmerking genomen worden, absoluut niet plaatsgevonden.

In casu is geen sprake van een ‘actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging’, de materiele motiveringsplicht is derhalve geschonden omdat deze kennelijk onredelijk is.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (cf. RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. In casu verzocht verzoeker om de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Belgische onderdaan, in de hoedanigheid van vader van een Belgisch minderjarig kind. Verweerder weigert de aanvraag en heeft hierbij toepassing gemaakt van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, dat toelaat een familielid van een Unieburger/Belgische onderdaan het verblijf te weigeren om redenen van openbare orde.

3.5. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Deze bepaling moet samen gelezen worden met artikel 45 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De beslissingen bedoeld in de artikelen 43 en 44bis moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn.

Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, mededeling vragen van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. (...)”

3.6. Vermits artikel 43 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32), en meer bepaald de artikelen 27 en 28 ervan, past het te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

3.7. Wat het gebruik van verdovende middelen betreft, heeft het Hof van Justitie al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. Gelet op deze rechtspraak concludeert het Hof van Justitie dat georganiseerde drugshandel a fortiori onder het begrip ‘openbare orde’ valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 54).

Daarnaast heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip ‘nationale veiligheid’ kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het Hof van Justitie heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt.46-47). Als gevolg van deze overwegingen, besluit het Hof van Justitie derhalve dat de “*de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid’ valt*” (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 56).

3.8. Uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, kan het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die maatregelen noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen. Het Hof van Justitie verduidelijkt hierbij dat de bewoordingen van lid 2 van artikel 3 van de richtlijn 2004/38/EG – volgens hetwelk “*het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering vormt van deze maatregelen*” – aldus moeten worden opgevat dat zij van de nationale autoriteiten een specifieke beoordeling vereisen vanuit een oogpunt van de belangen, verbonden met de handhaving van de openbare orde, welke beoordeling niet noodzakelijkerwijze samenvalt met de beoordeling die ten grondslag lag aan de strafrechtelijke veroordeling. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in het algemeen de vaststelling van een bedreiging van dien aard weliswaar inhoudt dat bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven, doch dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde. Hierbij komt het wel aan de nationale autoriteiten toe om in elk afzonderlijk geval daarover te oordelen, gelet op de bijzondere rechtspositie van de onder het gemeenschapsrecht vallende personen en op het fundamentele karakter van het beginsel van het vrij verkeer van personen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

3.9. In casu oordeelde verweerder dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. Er wordt hierbij verwezen naar zijn veroordeling door de correctionele rechtbank van Antwerpen op 13 april 2011, tot een gevangenisstraf van zestien maanden. Verweerder verschaft een beschrijving van de in het vonnis bewezen geachte strafrechtelijke gedragingen, met name dat verzoeker werd aangetroffen met een aanzienlijke hoeveelheid drugs in het bezit, waarbij vaststaat dat hij deze drugs in opdracht van een derde verkocht. Hierbij wordt erop gewezen dat verschillende kopers belastende verklaringen hebben afgelegd. Vervolgens verwijst verweerder naar de in punt 3.7. weergegeven rechtspraak van het Hof van Justitie. Verweerder concludeert dat *“uit de aard en de ernst van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving”* en *“vandaar dat overeenkomstig artikel 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden geweigerd”*.

3.10. Verzoeker wijst er vooreerst op dat verweerder het actueel risico op het gevaar voor de openbare orde louter baseert op een strafrechtelijke veroordeling, waarbij er onvoldoende concreet wordt aangetoond waarom dergelijk risico bestond op het moment van de beslissing. Hij wijst er hierbij ook op dat de veroordeling reeds dateert van 2011, zijnde negen jaar geleden. Verzoeker betoogt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom hij door zijn persoonlijk gedrag nog steeds moet worden beschouwd als een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde. Hij wijst erop dat sedert de veroordeling van negen jaar geleden geen nieuwe bijkomende feiten kunnen worden aangehaald die zouden wijzen op een criminele ingesteldheid, dat hij reeds jaren werkt en zich voorbeeldig gedraagt in de maatschappij. Verzoeker benadrukt dat hij tot op heden aantoonbaar geen neiging te hebben tot herhaling van strafbare feiten en wijst er ook op dat verweerder nergens in de bestreden beslissing elementen aanhaalt die zouden kunnen wijzen op recidivegevaar.

3.11. Zoals verzoeker terecht stelt, blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat verweerder zou voorhouden dat er in casu een neiging bestaat om het strafrechtelijk gedrag in de toekomst te handhaven. Er worden geen elementen aangereikt die erop wijzen dat er in hoofdzaak van verzoeker sprake zou zijn van een risico op recidive. Zoals hierboven uiteengezet, is het evenwel tevens mogelijk dat de voorliggende bedreiging van die aard is, dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde. Hierbij komt het wel aan de nationale autoriteiten toe om daarover in elk afzonderlijk geval concreet te oordelen.

3.12. Kernvraag in casu is de vraag of verweerder voldoende concreet heeft aangetoond dat verzoekers strafrechtelijke gedraging van die aard is, dat deze enkele gedraging reeds voldoet aan de voorwaarden van een actuele bedreiging voor de openbare orde én dat aan deze beoordeling op heden – zijnde negen jaar na voormelde gedraging – nog steeds kan worden vastgehouden. Verweerder baseert zich voor zijn beoordeling op twee vaststellingen:

(i) verzoeker werd op 13 april 2011 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van zestien maanden, waarbij een beschrijving wordt gegeven van de in het vonnis bewezen geachte strafrechtelijke gedragingen, met name dat verzoeker werd aangetroffen met een aanzienlijke hoeveelheid drugs in het bezit, waarbij uit belastende verklaringen van verschillende kopers, verklaringen van verzoeker zelf en telefoononderzoek is gebleken dat verzoeker deze drugs in opdracht van een derde verkocht;

(ii) algemene theoretische overwegingen van het Hof van Justitie, uit voormeld arrest Tsakouridis, aangaande de gevaren en verwoestende gevolgen van de georganiseerde drugscriminaliteit.

3.13. Zonder de door verzoeker gepleegde strafrechtelijke feiten en de gevaren van georganiseerde drugshandel te bagatelliseren, dient de Raad vast te stellen dat voormelde overwegingen niet (langer) beantwoorden aan de vereisten van het door het Hof van Justitie opgelegde concrete en individuele onderzoek. Verweerder citeert slechts selectief uit het voormelde arrest Tsakouridis. Volgend op de algemene beschouwingen omtrent de gevaren van de georganiseerde drugshandel, benadrukt het Hof van Justitie immers ook dat het gedrag van de betrokkene een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van de betrokken lidstaat moet vormen, dat eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen voor om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen, en dat motiveringen die losstaan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen niet mogen worden aangevoerd. Eveneens benadrukt het Hof van Justitie dat maatregelen moeten worden gebaseerd op een individueel onderzoek van het voorliggende geval, waarbij het uitzonderlijk karakter van de dreiging van de aantasting van de

openbare veiligheid wegens het persoonlijke gedrag van de betrokkene kan worden afgemeten aan de hand van de opgelegde en de ten uitvoer gelegde straffen, de mate van betrokkenheid bij de criminele activiteiten, de omvang van de schade en eventueel het recidivegevaar. Ook in gevallen van georganiseerde drugshandel is derhalve een individueel onderzoek naar het persoonlijk gedrag van de betrokkene vereist. Verweerder kan uit de overwegingen van het arrest Tsakouridis aldus geen argumenten putten om – zonder geactualiseerd en individueel onderzoek – een standpunt in te nemen, dat er in wezen op neerkomt dat eenieder die ooit betrokken is geweest in de georganiseerde drughandel ipso facto en ad infinitum dient te worden beschouwd als een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

3.14. De beschrijving van de gepleegde feiten, gevolgd door algemene beschouwingen over de georganiseerde drugshandel, volstaan niet om aan te tonen dat er op het moment van de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving voorhanden was. Zoals hierboven reeds uiteengezet, absolveert de vaststelling dat er sprake is van georganiseerde drugshandel de nationale autoriteiten niet van een individueel onderzoek naar het voorliggende geval en het persoonlijk gedrag van de betrokkene. De algemene theoretische beschouwingen schetsen verder slechts een algemeen beeld van de problematiek van de georganiseerde drugshandel en vormen zodoende veeleer een motivering losstaand van het concrete geval. Verweerder blijft in gebreke een concrete brug te maken tussen de persoonlijke gedragingen van verzoeker en de algemene beschouwingen aangaande de georganiseerde drugshandel. Er wordt nergens geconcretiseerd in welke mate verzoekers persoonlijke gedraging een zodanig karakter vertoont dat dit enkele feit, negen jaar na de veroordeling, nog steeds volstaat om te oordelen dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt. De Raad benadrukt in deze nogmaals dat het Hof van Justitie reeds meermaals heeft aangegeven dat een individueel onderzoek van het persoonlijk gedrag van de betrokkene is vereist en dat de bedreiging moet bestaan op het ogenblik dat de beperkende maatregel door de nationale autoriteiten wordt genomen. Hierbij moet rekening kunnen worden gehouden met eventuele feiten die ertoe leiden dat de actuele bedreiging die het gedrag van de betrokkene voor de openbare orde vormde, verdwijnt of sterk vermindert (zie o.m. HvJ 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, Orfanopoulos en Oliveri, HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis en HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I.). Verzoeker heeft hierbij in zijn verzoekschrift aangegeven dat hij zich de voorbije jaren voorbeeldig heeft gedragen in de maatschappij. De Raad vindt hierover noch in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier elementen terug waaruit het tegendeel zou blijken.

3.15. De Raad concludeert dat de door verweerder gehanteerde motivering – die doorheen de jaren onveranderd wordt gehanteerd in de verschillende aan verzoeker betekende bijlagen 20 – in wezen getuigt van een beoordeling dat elke aanraking met de georganiseerde drugshandel ipso facto en tot in het oneindige gelijkstaat met een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde. In zoverre verweerder van oordeel zou zijn dat verzoekers zaak zich kenmerkt door zodanig zwaarwichtige elementen – die toelaten vast te stellen dat de vereiste bedreiging nog steeds voorhanden is, negen jaar na de veroordeling – kan de Raad enkel vaststellen dat een gedegen motivering dienaangaande in de bestreden beslissing ontbreekt. De veralgemeende motivering – waarin geen bijzonderheden worden aangehaald ter ondersteuning van de persisterende dreiging en waar geen ruimte wordt gelaten voor eventuele ontwikkelingen sedert de veroordeling – beantwoordt niet aan de vereisten van een specifiek en individueel onderzoek, zoals verduidelijkt door het Hof van Justitie. Een schending van de formele motiveringsplicht juncto het zorgvuldigheidsbeginsel is aangetoond.

3.16. Aangezien verweerder geen nota met opmerkingen heeft neergelegd, voert hij geen verweer tegen voorgaande vaststellingen.

Het enig middel is, in de aangeven mate, gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 februari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA